

Vijest o smrti fotoreportera Đorđa Vukoja, nažalost, nije preuranjena. Posle kratke i teške bolesti rekli bi u Trećem Dnevniku, ako ga se sete. A od nas je otišao čovek koji je napravio milione novinskih fotografija i napisao na stotinu tekstova.

Za kancer pankreasa saznao je prvih dana marta, operisan je posle nekoliko dana, ali se bolest već proširila i na ostale organe. Od lekara je tražio da mu detaljno objasni bolest. Kada mu je doktor rekao da je kasno za hemoterapiju Vukoje je kratko prokomentarisao:

– Znači ja sam polumrtav čovek!?!...

Sledećeg dana je saopštio konyilijumu u KBC Zvezdara da ne želi da ide na terapiju. Sledeće noći je upao u polukomu. Poslednjih desetak paklenih dana proveo je u polukomi u najgorim mukama i pored toga što mu je telo bilo oblepljeno flasterima sa morfijumom.

- Đorđo Vukoje je očit primer da nema Boga i pravde, rekao je Vuk Drašković jedan od prvih koji je izjavio saučešće porodici, ali i jedan od mnogih koji nije imao hrabrosti da ga vidi na samrtnoj postelji.

Nikada nije pušio, nikada nije bio pijan, živeo je poluasketskim životom, zaljubljen u fotografiju i novine. Večito u tramvaju ili autobusu sa torbom punom fotoaparata i gomilom najnovijih izdanja nedeljnih novina: Srpska reč, Nin, Vreme... koje je nesebično delio prijateljima i poznicima. Bio je blag poput patrijarha Pavla, ni sa kim se u životu nije posvađao, i bukvalno mrava nije zgazio...

Vukoje je rođen u Pađenima u Hercegovini 1949. godine. U Bileći je upisao Gimnaziju, a završio je u Zemunu. Apsolvirao je Kliničku psihologiju na Filozofskom fakultetu, paralelno se bavio slikarstvom. Leti je crtao portrete na moru, pripremajući se za Likovnu akademiju. Ali se ipak posvetio fotografiji koja mu je odredila životni put.

Upoznao sam ga davnih 80-tih na Karaburmi gde je živeo čuvajući stan drugarice koja je živela u Americi. Kao ikona SPO dobio je kasnije stan od stranke. Jedan od retkih koji ga je pošteno zaslužio i do kraja ostao uz Danu i Vuka.

Zbog slobodoumnosti, pripadnosti SPO-u i želji da snimi i ono što s ene sviđa režimu bio je praćen, hapšen, proganjan, tučen. Oduzimali su mu filmove i lomili fotoaparate. Ni jedan opozicioni miting nije prošao bez njega, bio je svedok istorije i na ratištu. Njegove fotografije objavljivali su gotovo svi ex-jugoslovenski listovi, ali i najpoznatije svetske agencije.

Poslednja izložba Đorđovih fotografija održana je, nekoliko dana pre smrti, u opštini Savski venac pod naslovom Tatarski virus. Kad su mu kolege rekle da je izložba održana bez njega, u polukomi je burno reagovao mašući rukama i bunčajući. Razumeo je i pokušao nešto da im

kaže poslednji put. Ali nije mogao. Umro je u noći između petka i subote.

PRAVDA